

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр.139

март 2011

Kiyutin против Русија - 2700/10

Пресуда 10.3.2011 [Секција I]

Член 14

Дискриминација

Разлика во третманот на ХИВ-позитивен странски државјанин во врска со дозвола за престој: *повреда*

Факти – Според правото на Русија, странци кои стапиле во брак со руски државјанин или кои имаат дете со руско државјанство имаат право на дозвола за привремен престој под услов да поднесат медицинска потврда дека не се ХИВ-позитивни. Недржавјани на Русија за кои ќе се утврди дека се ХИВ-позитивни подлежат на депортација. Апликантот, кој е државјанин на Узбекистан, пристигнал во Русија во 2003 година и се оженил за државјанка на Русија со која добил ќерка. Неговата апликација за дозвола за престој била одбиена по основ дека тестирањето покажало дека е ХИВ-позитивен. Тој го оспорил одбивањето пред домашните судови, тврдејќи дека властите не ги земале предвид неговата нестабилна здравствена состојба, која бара високоактивна антивирусна терапија, неговиот начин на живот, ниту неговите тесни семејни врски во Русија. Тоа оспорување и неговата подоцнежна жалба биле неуспешни.

Право – Член 14 во врска со член 8

(а) **Применливост** – Односите кои резултирале од законскиот и автентичен брак на апликантот со брачна другарка со руско државјанство, со која добил дете, претставуваат „семеен живот“ и според тоа спаѓаат под опфатот на член 8 од Конвенцијата. Иако член 14 не го вклучува изрично здравствениот статус или здравствената состојба како една од основите за забрана на дискриминацијата, Судот неодамна прифати дека физичкиот инвалидитет и различни здравствени нарушувања спаѓаат во опфатот на таа одредба. Тој пристап е во согласност со гледиштата изразени од страна на меѓународната заедница.* Согласно ова, разликата што се прави заради здравствениот статус, вклучувајќи ја и ХИВ-инфекцијата, е опфатена со терминот „друг статус“ и применлив е член 14 во врска со член 8.

(6) *Меритум* – Откако воспоставил силни семејни врски во Русија, апликантот бил во аналогна состојба со состојбата на другите странски државјани кои барале дозвола за престој во Русија врз основа на семејни врски, но бил третиран различно заради тоа што бил ХИВ-позитивен. Во однос на тоа дали таа разлика во третманот била разумно и објективно оправдана, маргината на оценка на државата во оваа сфера била тесна бидејќи луѓе кои живеат со ХИВ се особено ранлива група која во минатото трпела значителна дискриминација и не постои утврден европски консензус за исклучување на ХИВ-позитивните апликанти од давање дозволи за престој. Според тоа, потребно е особено убедливо оправдување за разликата во третманот.

Иако прифаќа дека оспорената мерка има легитимна цел - заштита на јавното здравје, Судот напоменува дека здравствените стручњаци и меѓународните тела се согласуваат дека ограничувањата за патувања за луѓе кои живеат со ХИВ не смеат да се оправдуваат со повикување на грижата за јавното здравје. Иако ваквите ограничувања можат да бидат ефикасни кога се во прашање високо заразни болести со краток период на инкубација, како што се колерата или жолтата треска, присуството на ХИВ-позитивно лице во државата само по себе не претставува закана по јавното здравје. ХИВ не се пренесува случајно туку преку специфично однесување и методите на пренесување на болеста се исти без оглед на должината на престојот на лицето или на неговото државјанство. Наспроти ова, ограничувањата поврзани со ХИВ не се применуваат на туристите или на краткотрајните посетители, или на руските државјани кои се враќаат во државата, иако не постои причина за претпоставка дека постои помала веројатност тие да се вклучат во небезбедно однесување отколку населени мигранти. Исто така, иако разликата во третманот меѓу ХИВ-позитивни долгорочни доселеници и краткорочни посетители може објективно да се оправда со ризикот дека првите можат да претставуваат прекумерен товар за јавно финансираниот здравствен систем, овој аргумент не важи за Русија бидејќи државјани кои не се Руси немаат право на бесплатна медицинска нега, освен во итни случаи. Конечно, ограничувањата на патувања и на престој на лица со ХИВ не само што можат да се покажат како неефикасни во спречувањето на ширењето на болеста туку, всушност, можат да бидат и штетни за јавното здравје, на пример, кога мигранти ќе изберат да останат илегално за да го избегнат прегледот за ХИВ или ако локалното население почне да размислува дека ХИВ/АИДС е исклучиво „странски проблем“. Прашање за дополнително размислување за Судот претставува паушалната и неселективната природа на оспорената мерка. Одредбите кои бараат апликантите за дозвола за престој да го докажат својот негативен ХИВ-статус и депортацијата на лицата кои не се државјани, а за кои ќе се докаже дека се ХИВ-позитивни, не оставаат простор за индивидуализирана процена врз основа на фактите на секој конкретен случај. Во овој пример, домашните власти ја одбиле апликацијата на апликантот само со повикување на законските одредби без притоа да ја земат предвид неговата здравствена состојба или неговите семејни врски во Русија. Накратко, земајќи предвид дека апликантот припаѓа на особено ранлива група, со отсуство на разумно и објективно оправдување, и со недостиг од индивидуализирана оценка, Владата ја пречекорила својата тесна маргина на оценка и апликантот станал жртва на дискриминација заради својата здравствена состојба.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41: 15.000 ЕУР во однос на нематеријална штета.

* Парламентарно собрание на Советот на Европа (Препорака 1116 (1989)); Комисија за човекови права на Обединетите нации (Резолуции бр. 1995/44 од

3 март 1995 година и 2005/84 од 21 април 2005 година); Обединети нации (Конвенција за права на лицата со инвалидитет).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.